

Testimonial preventief adviesgesprek

Maria de Jager

Ondanks dat het nooit officieel is vastgesteld, wisten we allang dat mijn zus iets van borderline had. Dat was voor ons wel duidelijk vanwege haar gedragsproblemen. Later bleek dat het ging om een mix van verschillende gedragsstoornissen. Gedurende haar jeugd hadden mijn ouders en ik hier veel last van gehad. Eigenlijk zelfs tot nu.

Omdat ik er vooral zelf veel hinder van ondervond, ging ik op zoek via internet naar oplossingen. Daar vond ik diverse mogelijkheden voor hulp, waaronder ook sessies in groepen en persoonlijke gesprekken. Ik besloot deel te nemen aan de groepssessie en haalde daar veel uit; vooral het horen en delen van verhalen was daarbij belangrijk. Mijn ouders leek dat maar niets, zo in een groep de vuile was buiten hangen. Ze zijn de 60 gepasseerd en houden dat soort dingen liever privé – toch een generatiekloof denk ik.

Toen ik een aantal jaar later zelf moeder werd, kampte ik nog met een onbehaaglijk achtergrondgevoel. Ik had behoefte aan wat meer exclusieve aandacht voor mij en mijn verleden. Toen ontdekte ik de mogelijkheid voor een preventief adviesgesprek. Tijdens het oriënterende telefoongesprek voelde ik meteen een klik. Zeker bij een één-op-één gesprek is zo'n klik erg belangrijk. Daarna volgde nog een uitgebreid telefonisch kennismakingsgesprek. Na deze positieve gesprekken besloot ik mezelf op te geven voor een preventief adviesgesprek. Ondanks de eerdere gereserveerdheid vroeg ik mijn ouders weer om mee te gaan. Wellicht dat ze hier wel oren naar hadden, omdat het wat meer besloten is. Ze waren nog wel wat licht wantrouwend, maar wilden dit keer wel meegaan. En dat is toch best dapper van ze; het was voor hen de eerste stap naar hulp – ooit.

Na een korte kennismaking vroeg de preventiemedewerkster ons naar ons verhaal. Erg prettig daarbij was dat ze niet beoordeelend was, op geen enkele manier. En het was de eerste persoon sinds lange tijd, die mij en mijn ouders oprecht vroeg: 'Maar hoe gaat het nu met jullie?' Altijd ging het over mijn zusje – logisch ook. Daarom raakte deze vraag ons diep; de persoonlijke aandacht was hartverwarmend. De preventiemedewerkster reageerde steeds invoelend op onze reacties en vragen, waardoor vooral mijn ouders zich meer en meer durfden open te stellen.

Voor mijn ouders was het gesprek een erg belangrijke gebeurtenis; voor het eerst werd de inhoud van onze familiedoofpot openbaar. Ook kampten ze met de vraag 'wat hebben wij verkeerd gedaan?', waar ze op een erg professionele en invoelende manier antwoord kregen. We kregen gaandeweg deskundige uitleg over de aandoening borderline. Dat bevestigde veel van onze vermoedens en werkte daarmee erg bevrijdend. Ik zag tijdens het gesprek dat mijn ouders regelmatig een 'aha, zie je wel'-gevoel hadden. Dat was ook voor mij emotioneel om te zien.

Het gesprek duurde meer dan twee uur. Naderhand waren we ook emotioneel uitgeput. Mijn vader zei nog grappend: 'Je kunt beter nog een dag aan de noeste arbeid gaan.' Dat was denk ik zijn manier om te zeggen dat het pittig was geweest. Maar na afloop overheerste toch het gevoel van erkenning; we verlieten moe maar voldaan het gebouw. Daarna heeft de preventiemedewerkster nog twee keer nagebeld. Gewoon, om even te checken hoe het met ons was. Dat was niet zo zeer nodig, maar het voelde wel erg fijn. 'Als er nog eens wat is, staat de deur altijd open,' drukte ze ons op het hart.

Inmiddels bezoekt mijn moeders nu wekelijks een maatschappelijk werker, omdat ze nog behoefte had aan aanvullende zorg. Mijn vader vindt het wel prima zo; hij heeft zijn hart kunnen luchten en is in het algemeen wat minder zorgontvankelijk. Hoe dan ook, ik merk dat we allemaal een andere houding

hebben gekregen ten opzichte van dit stukje geschiedenis. Teruggezien is het gesprek een belangrijke stap geweest. Een eerste stap richting acceptatie, een stap richting rust. Ieder van ons volgt nu opgetogen weer zijn eigen weg in het leven.